

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 444/2022-15

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ladislava Duditša a zo sudcov Libora Duľu a Miroslava Duriša (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa obchodnej spoločnosti **NUBIUM, s. r. o.**, Trenčianska 55, Bratislava, IČO 47 545 674, zastúpenej advokátom JUDr. Jánom Mišúrom, PhD., Záhradnícka 27, Bratislava, proti rozsudku Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky č. k. 8 Sžk 18/2020 z 31. marca 2022 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 26. júla 2022 domáha vyslovenia porušenia svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 36 ods. 1 a 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší správny súd“) č. k. 8 Sžk 18/2020 z 31. marca 2022 (ďalej len „napadnutý rozsudok“). Sťažovateľ navrhuje napadnutý rozsudok zrušiť, vec vrátiť najvyššiemu správneému súdu na ďalšie konanie a priznať mu náhradu trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti a príloh k nej pripojených vyplýva, že mesto Nitra ako príslušný stavebný úrad (ďalej len „prvostupňový správny orgán“) zamietlo žiadosť sťažovateľa o zmenu trvania reklamnej stavby rozhodnutím č. 21012/2015-011-Re z 2. mája 2017, ktoré odôvodnil *«rozporom predmetných reklamných zariadení s verejným záujmom chráneným stavebným zákonom... pričom poukázal na zamietnutie žiadosti o povolenie výnimky zo zákazu činnosti v cestnom ochrannom pásme cesty I/51 (I/64) Okresným úradom Nitra Odborom cestnej dopravy a pozemných komunikácií k umiestneným predmetným reklamným stavbám (2 ks reklamných stavieb v tvare „V“ s reklamnou plochou o rozmere 5,1 x 2,4m na pozemku... umiestnených 10m od osi vozovky*

cesty I/51 (I/64). Konštatoval, že v danom prípade sú reklamné zariadenia umiestnené mimo sídelného útvaru obce ohraničeného dopravnou značkou označujúcou začiatok a koniec obce vo vzdialenosti menšej ako 100m od osi vozovky príslušného jazdného pásu cesty I. triedy I/64 v súbehu s cestou I/51, čo je v zmysle cestného zákona zakázané... a žalobcovi výnimka zo zákazu činnosti v cestnom ochrannom pásme v súvislosti s predmetnými reklamnými stavbami povolená nebola.».

3. Proti rozhodnutiu prvostupňového správneho orgánu podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom rozhodol Okresný úrad Nitra (ďalej aj „druhostupňový správny orgán“) rozhodnutím č. OU-NR-OVBP2-2018/005349-6 z 23. mája 2018 tak, že potvrdil rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu a odvolanie sťažovateľa zamietol.

4. Proti rozhodnutiu druhostupňového správneho orgánu podal sťažovateľ správnu žalobu podľa zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „SSP“), o ktorej rozhodol Krajský súd v Nitre (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom č. k. 11 S 171/2018-124 z 23. októbra 2019 tak, že žalobu sťažovateľa zamietol.

5. Krajský súd konštatoval, že medzi účastníkmi konania boli sporné dve skutočnosti: i) či rozhodnutie správnych orgánov bolo viazané na stanovisko dotknutého orgánu v zmysle § 140a zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku (stavebný zákon) v znení neskorších predpisov (ďalej len „stavebný zákon“) a ii) či išlo o reklamnú stavbu umiestnenú mimo sídelného útvaru obce v ochrannom pásme špecifikovanej cesty, kde je umiestnenie reklamnej stavby zakázané.

6. Krajský súd konštatoval, že správne orgány správne aplikovali § 62 ods. 4 stavebného zákona z toho hľadiska, či umiestnenie špecifikovanej reklamnej stavby je v súlade s verejným záujmom chráneným stavebným zákonom, resp. osobitnými predpismi. Keďže išlo o reklamnú stavbu umiestnenú popri ceste I. triedy, správne orgány správne aplikovali osobitný právny predpis – zákon č. 135/1961 Zb. o pozemných komunikáciách (cestný zákon) v znení neskorších predpisov (ďalej len „cestný zákon“) chrániaci osobitný verejný záujem (bezpečnosť a plynulosť cestnej premávky).

7. Krajský súd poukázal na to, že v konaní bolo ustálené, že reklamná stavba umiestnená pred 2. januárom 2015 je umiestnená „popri ceste I/51 (I/64) vo vzdialenosti cca 10 m od osi vozovky príslušného jazdného pásu tejto cesty pred dopravnou značkou označujúcou začiatok/koniec obce“ a v „v cestnom kilometri 5,600...“. Uvedené skutočnosti vyplývali zo žiadosti sťažovateľa o zmenu doby trvania reklamnej stavby z 12. novembra 2015 a z listín predložených sťažovateľom k tejto žiadosti (fotodokumentácia stavby), z tvrdení sťažovateľa v odvolaní z 8. decembra 2015, zo žiadosti sťažovateľa o udelenie povolenia výnimky zo zákazu činnosti v cestnom ochrannom pásme z 26. augusta 2016 a z nesúhlasného stanoviska Okresného úradu Nitra, odboru cestnej dopravy a pozemných komunikácií – zamietnutia žiadosti o vydanie povolenia výnimky zo zákazu činnosti v cestnom ochrannom pásme cesty I/51 (I/64) č. OU-NR-OCDPK-2016/038169 z 27. októbra 2016 (ďalej len „nesúhlasné stanovisko dotknutého orgánu“). Uvedené skutočnosti napokon sťažovateľ v konaní pred správnym orgánom prvého stupňa nijako nerozporoval.

8. Krajský súd k námietke sťažovateľa, že reklamná stavba je umiestnená v rámci sídelného útvaru obce, keďže podľa listu vlastníctva je postavená na pozemku tvoriacom zastavané územie obce

(intravilán), uviedol, že pojem sídelný útvar obce do právneho poriadku zaviedol cestný zákon. Pojem sídelný útvar obce nemožno zamieňať s pojmom zastavané územie obce, prípadne intravilán. Sídelný útvar obce „ako právny inštitút je v cestnom zákone riadne špecifikovaný a správne orgány ho správne aplikovali na daný prípad. Sídelný útvar obce je vymedzený ako územie obce ohraničené dopravnou značkou označujúcou začiatok a koniec obce.“.

9. Podľa § 11 ods. 2 cestného zákona je v cestnom ochrannom pásme cesty I. triedy, ktorá nie je medzinárodným cestným ťahom, zakázaná alebo obmedzená činnosť, ktorá by mohla ohroziť diaľnice, cesty alebo miestne komunikácie alebo premávku na nich; príslušný cestný správny orgán povoľuje v odôvodnených prípadoch výnimky z tohto zákazu alebo obmedzenia záväzným stanoviskom. Reklamná stavba sťažovateľa je reklamnou stavbou, ktorej umiestnenie cestný zákon zakazuje, pričom výnimka z tohto zákazu činnosti sťažovateľovi nebola povolená, preto „bolo dôvodné takúto stavbu v dôsledku jej rozporu s verejným záujmom ďalej nelegalizovať a žiadosť žalobcu o predĺženie doby trvania dočasnej reklamnej stavby zamietnuť.“.

10. Nesúhlasné stanovisko dotknutého orgánu na základe § 11 ods. 2 cestného zákona „správny orgán prvého stupňa od žalobcu požadoval a toto záväzné stanovisko bolo podkladom rozhodnutia správnych orgánov. Správne orgány boli pri rozhodovaní o žiadosti o zmenu doby trvania dočasne povolenej reklamnej stavby povinné prihliadať na predmetné záväzné stanovisko... a vychádzať z neho.“. Odkaz správnych orgánov na nesúhlasné stanovisko dotknutého orgánu bol podľa krajského súdu správny, keď podľa § 126 ods. 1 stavebného zákona „správny orgán bol oprávnený vo veci rozhodnúť vychádzajúc z takéhoto stanoviska.“.

11. Nesprávny odkaz na § 10 ods. 4 cestného zákona, keď vo veci mali byť aplikované ustanovenia § 11 ods. 1, 2, 5 a 6 cestného zákona (podľa spresnenia správneho orgánu druhého stupňa), nemal podľa krajského súdu vplyv na zákonnosť preskúmaného rozhodnutia správneho orgánu.

12. Sťažovateľ podal proti rozsudku krajského súdu kasačnú sťažnosť, o ktorej rozhodol najvyšší správny súd napadnutým rozsudkom tak, že kasačnú sťažnosť zamietol. Najvyšší správny súd, aplikujúc § 464 ods. 1 SSP, poukázal na rozhodnutie najvyššieho správneho súdu č. k. 1 Sžk 1/2020 z 27. októbra 2021 (nesprávne uvedený dátum 27. septembra 2021, pozn.) a relevantnú časť odôvodnenia tohto rozhodnutia citoval. Najvyšší správny súd v citovanom rozhodnutí predostrel dve alternatívy výkladu pojmu „mimo sídelného útvaru obce“. V rámci prvej alternatívy uviedol, že sídelný útvar obce by mohol byť vymedzený ako «uzavreté územie (plocha) ležiace medzi spojnicami jeho vrcholov, pričom vrcholmi tohto útvaru by boli body, v ktorých sú na jednotlivých pozemných komunikáciách umiestnené dopravné značky začiatok a koniec obce. Pritom z každého vrcholu by museli viesť práve (a len) dve spojnice. Ostatné plochy by sa nachádzali „mimo tohto sídelného útvaru“». Ako druhú zmysluplnú alternatívu vnímal vymedzenie „s ohľadom na pozemnú komunikáciu na ktorej má byť určené územie zákazu podľa §10 ods. 4 cestného zákona. V tomto prípade by pás zákazu podľa tohto ustanovenia končil čiarou, ktorá by bola kolmá na os vozovky priľahlého jazdného pruhu a zároveň by prechádzala bodom, v ktorom je umiestnená značka začiatok alebo koniec obce platná pre tento jazdný pruh. Za touto čiarou by pozemná komunikácia vstupovala do sídelného útvaru obce, v ktorom by sa už zákazový pás podľa §10 ods. 4 cestného zákona neurčoval.“.

13. Najvyšší správny súd v citovanom rozhodnutí (1 Sžk 1/2020) aplikoval gramatický výklad doplnený teleologickým výkladom a poukázal na dôvodovú správu zákona, ktorý zaviedol uvedenú právnu úpravu. Účelom tejto právnej úpravy bolo sprísnenie umiestňovania reklamných stavieb, ktoré okrem iných predstavujú neprímeranú záťaž pre životné prostredie a zníženie kvality života v spoločnosti. Špecifikovaný zákaz umiestňovať reklamné stavby má viesť k zamedzeniu rušenia vodičov na týchto dôležitých pozemných komunikáciách. Prispieva tiež aj k zlepšeniu vzhľadu krajiny, cez ktorú tieto pozemné komunikácie vedú: *„Pre vodiča alebo cestujúceho, ktorý cestuje po pozemnej komunikácii, je začiatok a koniec obce rozpoznateľný umiestnením príslušnej dopravnej značky. Cieľom je teda zabezpečiť, aby vodiči a cestujúci nemuseli byť obťažovaní takýmito zariadeniami v určenej vzdialenosti od pozemnej komunikácie predtým, než ich dopravná značka informuje, že sa nachádzajú v obci, ani potom, čo ich dopravná značka informovala, že obec opustili.“* Aplikujúc uvedené metódy výkladu, najvyšší správny súd v citovanom rozhodnutí dospel k záveru, že je potrebné aplikovať druhú alternatívu výkladu pojmu „mimo sídelného útvaru obce.“.

14. Najvyšší správny súd dospel k záveru, že správne orgány zistili dostatočne skutkový stav, pričom sťažovateľ netvrdil, že reklamné stavby sa nachádzajú v území obce, t. j. na území ohraňovanom dopravnou značkou označujúcou začiatok a koniec obce, teda v rámci sídelného útvaru obce, na ktorý sa zákaz umiestňovania reklamných stavieb nevzťahuje.

II.

Argumentácia sťažovateľa

15. Sťažovateľ v rámci svojej sťažnostnej argumentácie predovšetkým tvrdí, že rozhodnutia správnych orgánov v jeho veci a následne aj rozsudok krajského súdu a napadnutý rozsudok sú nezákonné, nedostatočne odôvodnené a porušujúce označené práva. Podstata jeho argumentácie spočíva v námietke nedostatočného zistenia skutkového stavu a právneho posúdenia možného hodnotenia polohy reklamnej stavby k spôsobu vymedzenia sídelného útvaru obce v zmysle § 10 ods. 4 cestného zákona, ktoré bolo relevantné pre rozhodnutie o žiadosti sťažovateľa o predĺženie doby trvania reklamnej stavby. Sťažovateľ však v rozhodnutiach správnych orgánov a taktiež konajúcich súdov neidentifikoval takú argumentáciu, ktorá by odôvodňovala aplikáciu § 10 ods. 4 cestného zákona. Uvedené ustanovenie možno aplikovať len vtedy, ak je reklamná stavba *«mimo územia vymedzeného ako „sídelný útvar obce,“ v ktorom môže vzniknúť cestné ochranné pásmo popri ceste. Cit. norma obsahuje len určenie geometrických bodov, cez ktoré nevyhnutne musia prechádzať hranice tohto územia, ale cit. ustanovenie neobsahuje nič viac a teda možnosť aplikácie ust. § 10 ods. 4 Cestného zákona závisí len a len od splnenia podmienky riadneho vymedzenia územia sídelného útvaru obce a následne prekrytia s vymedzeným cestným ochranným pásmom a polohou dotknutej reklamnej stavby.»*

16. Z rozsudkov konajúcich súdov podľa sťažovateľa nevyplýva, že by popri vzdialenosti od príľahlého pásu komunikácie bolo zisťované a vymedzované, či sa reklamné stavby skutočne nachádzajú mimo sídelného útvaru obce. Išlo pritom o skúmanie podstatnej otázky nastolenej v konaní pre aplikáciu § 10 ods. 4, ale aj § 11 ods. 1 cestného zákona, preto konajúce súdy na túto otázku boli povinné poskytnúť zrozumiteľnú odpoveď. Najvyšší správny súd sa pritom len odvolal na odôvodnenie rozsudku krajského súdu (predovšetkým v bode 37), uvedená úvaha je však podľa sťažovateľa neudržateľná vo vzťahu k jeho námietkam. Najvyšší správny súd sa len obmedzil

na odkaz na rozsudok krajského súdu a na konštatovanie, že „z administratívneho spisu vyplýva umiestnenie predmetných reklamných zariadení, ktoré sa nachádzajú jednak blízko cesty, jednak dostatočne ďaleko od dopravnej značky, ktorá označuje začiatok obce“, uvedené konštatovanie však demonštruje, že skutkový stav a relevantné skutočnosti vôbec neboli zisťované a preukázané. Správne orgány „nevymedzujú územie sídelného útvaru obce v zmysle ust. § 10 ods. 4 Cestného zákona... ktoré by boli konformné s logickými a geometrickými axiómami o území ako geometrickej ploche vymedzenej hranicami a nie bodmi.“. Konajúce súdy pritom uvedenú otázku osobitne neriešili a stotožnili sa s riešením poskytnutým správnymi orgánmi. V prejednávanvej veci boli aplikované ustanovenia § 10 ods. 4 a § 11 ods. 1 cestného zákona v rozpore s ich účelom.

17. Sťažovateľ tiež namieta, že aj konajúce súdy vyvodzovali skutkové zistenia z nesúhlasného stanoviska dotknutého orgánu, čím došlo k obídenu povinnosti zisťovať skutkový stav zákonom predvídaným spôsobom (§ 3 ods. 2 a 5 správneho poriadku) a rozporu v časovej súslednosti. Konajúce súdy, ako aj správne orgány prihliadli na to, že sťažovateľ „nemal polohu mimo sídelného útvaru obce rozporovať a táto mala byť teda nesporná na jeho ťarchu...“, a to bez ohľadu na povinnosť orgánov verejnej správy spoľahlivo zistiť skutkový stav v úzkej súčinnosti s účastníkmi konania. Správne konanie sa neriadi zásadami sporového konania, predovšetkým sa uplatňuje zásada materiálnej pravdy, a nie zásada formálnej pravdy.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

18. Podstatou ústavnej sťažnosti je tvrdené porušenie základného práva na súdnu ochranu, resp. práva na spravodlivý proces (čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy, čl. 36 ods. 1 a 2 listiny, čl. 6 ods. 1 dohovoru) napadnutým rozsudkom. Sťažovateľ tvrdí, že právne závery najvyššieho správneho súdu v spojení s krajským súdom sú arbitrárne a nedostatočne odôvodnené. Sťažovateľ predovšetkým namieta spôsob aplikácie ustanovení cestného zákona, keď ani konajúce súdy sa dostatočne nevysporiadali s naplnením zákonnej podmienky umiestnenia „mimo sídelného útvaru obce“. Podľa sťažovateľa správne orgány nedostatočne zistili skutkový stav, pričom konajúce súdy tento nedostatok nenapravili, resp. na túto námietku sťažovateľa nereagovali.

III.1. K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1, 2 ústavy a čl. 36 ods. 1, 2 listiny napadnutým rozsudkom najvyššieho správneho súdu:

19. Najvyšší správny súd napadnutým rozsudkom zamietol kasačnú sťažnosť sťažovateľa. Napadnutý rozsudok najvyššieho správneho súdu bol vydaný v konaní podľa ustanovení Správneho súdneho poriadku v systéme správneho súdnictva.

20. Ústavný súd už konštatoval, že účelom správneho súdnictva nie je náprava nezákonnosti vo verejnej správe, ale účinná ochrana subjektívnych práv fyzickej osoby alebo právnickej osoby, proti ktorej je verejná správa v jednotlivom prípade vykonávaná (m. m. III. ÚS 502/2015).

21. Článok 46 ods. 2 ústavy zaručuje ústavné právo fyzických osôb a právnických osôb, ktoré obhájitelným spôsobom tvrdia, že boli na svojich právach ukrátené rozhodnutím orgánu verejnej správy, obrátiť sa na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak, pričom z právomoci súdu nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich

sa základných práv a slobôd. Obhájitelnosť tvrdenia v danom prípade znamená, že vzhľadom na právnu úpravu a na okolnosti prípadu bolo konkrétne rozhodnutie orgánu verejnej správy spôsobilé zasiahnuť do práv alebo právom chránených záujmov fyzických osôb alebo právnických osôb, ktoré tvrdia, že boli rozhodnutím orgánu verejnej správy dotknuté. V tomto rozsahu (pokiaľ ide o garantovanie práva na prístup k súdu) predstavuje čl. 46 ods. 2 ústavy *lex specialis* vo vzťahu k všeobecnejšiemu čl. 46 ods. 1 ústavy. Aj v prípadoch, keď právo na prístup k súdu účastníka súdneho konania má svoj ústavný základ v čl. 46 ods. 2 ústavy, je súd konajúci vo veci viazaný princípmi spravodlivého súdneho konania vyplývajúcimi z čl. 46 ods. 1 ústavy.

22. Obsah základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nespočíva iba v oprávnení každého domáhať sa ochrany svojich práv na súde. Zahŕňa taktiež právo na určitú kvalitu súdneho konania definovanú procesnými garanciami spravodlivého súdneho konania, ako je napr. právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, ktorá má byť v konkrétnom prípade poskytnutá. Zásada spravodlivosti obsiahnutá v práve na spravodlivé súdne konanie totiž vyžaduje, aby sudy založili svoje rozhodnutia na dostatočných a právne relevantných dôvodoch zodpovedajúcich konkrétnym okolnostiam prerokúvanej veci (m. m. III. ÚS 305/08). Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania, a preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03).

23. V odôvodnení napadnutého rozsudku najvyšší správny súd postupom podľa § 464 ods. 1 SSP odcitoval relevantné časti rozhodnutia č. k. 1 Sžk 44/2019 z 25. marca 2021 (nesprávne uvedený dátum 27. septembra 2021, pozn.), v ktorom najvyšší správny súd interpretoval zákonný pojem „mimo sídelného útvaru obce“. Na tomto základe následne konštatoval, že dotknuté reklamné stavby sú mimo sídelného útvaru obce, kde je potrebné prihliadať na zákazový pás, kde je zákaz umiestňovať takéto reklamné stavby. Skutkový stav považoval za náležite zistený.

Ústavný súd poukazuje na to, že v uznesení č. k. IV. ÚS 421/2021 zo 7. septembra 2021 (zverejnené v Zbierke nálezov a uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky pod číslom 96/2021) posudzoval ústavnú udržateľnosť právnych záverov najvyššieho súdu v rozhodnutí č. k. 1 Sžk 44/2019 z 25. marca 2021 a konštatoval, že «Sídlný útvar obce možno na účel aplikácie § 10 ods. 4 zákona č. 135/1961 Zb. o pozemných komunikáciách (cestný zákon) v znení účinnom do 31. mája 2021 vymedziť ako jednotku osídlenia ohraničenú dopravnou značkou označujúcou začiatok a koniec obce, pričom pre priestorové vymedzenie zákazovej zóny umiestňovania reklamných stavieb je východiskom poloha (priebeh) úseku vozovky mimo sídelného útvaru obce, nie takto charakterizovaná poloha reklamnej stavby. Takto konštatovaný právny stav sa novelizáciou cestného zákona s účinnosťou od 1. júna 2021 zmenil tak, že dotknuté obmedzenie sa vzťahuje (dokonca) na akúkoľvek diaľnicu a cestu bez skoršieho užšieho zafinovania rozsahu obmedzenia pre „diaľnice a cesty I. triedy, ktoré sú medzinárodným cestným ťahom“, čomu zodpovedá aj intertemporálny režim podľa § 24i cestného zákona.». Právne závery vyslovené

v preskúvanom rozhodnutí z uvedených dôvodov považoval za ústavne akceptovateľné bez prvkov svojvôle, preto ústavnú sťažnosť sťažovateľa odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

24. Ústavný súd v aktuálne prerokúvanej veci konštatuje, že odkaz najvyššieho správneho súdu na konkrétne citované rozhodnutie č. k. I. ÚS 193/2022 z 31. marca 2022, ktoré bolo vydané v líniách citovaného rozhodnutia č. k. IV. ÚS 421/2021 zo 7. septembra 2021, je vzhľadom na podobný skutkový stav v plnej miere náležitý. Ústavný súd neidentifikoval žiaden dôvod, pre ktorý by sa mal odchýliť od právnych záverov vyslovených vo svojich už citovaných uzneseniach, preto v podrobnostiach odkazuje na argumentáciu uvedenú v týchto uzneseniach (najmä sp. zn. IV. ÚS 421/2021 a na toto rozhodnutie nadväzujúce rozhodnutia ústavného súdu), čo sa týka interpretácie pojmu „mimo sídelného útvaru obce“.

25. Neobstojí námietka sťažovateľa, že v danej veci nebol náležite zistený skutkový stav – konajúce súdy (osobitne krajský súd) poukázali na podklad, z ktorého vychádzali správne orgány pri ustálení skutkového stavu. Nejde o ústavne nesúladný postup, keď správne orgány vychádzali z tvrdení sťažovateľa v jeho podaniach, resp. z príloh predložených samotným sťažovateľom (napr. fotodokumentácia), resp. z nesúhlasného stanoviska dotknutého orgánu, keď z týchto podkladov bolo možné bez relevantných pochybností zistiť umiestnenie reklamných stavieb na účely právneho posúdenia veci, aplikujúc špecifikované ustanovenia cestného zákona a stavebného zákona.

26. V rámci uvedeného konania podľa stavebného zákona išlo nepochybne o realizáciu verejného záujmu regulovaného osobitným predpisom, preto bolo náležité, aby správny orgán prvého stupňa žiadal stanovisko dotknutého orgánu a pri svojom rozhodovaní vychádzal z právnych záverov tohto dotknutého orgánu. Išlo o ústavne akceptovateľnú aplikáciu § 126 ods. 1 stavebného zákona a § 11 ods. 2 cestného zákona.

27. Napadnutý rozsudok najvyššieho správneho súdu v spojení s rozsudkom krajského súdu nie je arbitrárny a je dostatočne odôvodnený, keďže zrozumiteľne a dostatočne objasňuje podstatné aspekty rámcujúce právnu vec sťažovateľa. Ústavný súd nie je oprávnený a ani povinný tieto postupy a hodnotenia správnych súdov nahrádzať (m. m. I. ÚS 21/98, III. ÚS 209/04) a za týchto okolností nemá dôvod zasiahnuť do právneho názoru najvyššieho správneho súdu.

28. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03).

29. Vzhľadom na už uvedené ústavný súd neidentifikoval v záveroch formulovaných najvyšším správnym súdom arbitrárnosť ani nedostatok odôvodnenia, ktoré by mohli signalizovať porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 a 2 listiny.

30. Na tomto základe ústavný súd podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavnú sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

III.2. K namietanému porušeniu práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom najvyššieho správneho súdu:

31. Právna vec sťažovateľa sa týka rozhodovania správnych orgánov a následne prieskumnej činnosti ich rozhodovania v rámci správneho súdneho konania. V tomto smere je potrebné odkázať na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) týkajúcu sa aplikácie čl. 6 ods. 1 dohovoru, z ktorej vyplýva, že vylučuje jeho aplikáciu na veci prejednávané v správnom konaní, argumentujúc, že tvoria súčasť jadra výsad verejnej moci [hard core of public-authority prerogatives (porov. Jussila v. Fínsko, č. 73053/01, rozsudok Veľkej komory ESLP z 23. 11. 2006, bod 45; Ferrazzini v. Taliansko, č. 44759/98, rozsudok Veľkej komory ESLP z 12. 7. 2001, body 24 a 31)].

32. Výnimku z tejto zásady ESLP pripúšťa len v takých veciach, kde sa správne konanie považuje za konanie trestné.

33. Prihliadajúc na skutočnosť, že vo veci sťažovateľa správne orgány neuložili sankciu za porušenie právnej (zákonnej) povinnosti, ktorá by bola preventívno-represívneho charakteru, ústavný súd dospel k záveru, že na vec sťažovateľa nie je aplikovateľný čl. 6 ods. 1 dohovoru, a preto ústavnú sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

34. Keďže ústavná sťažnosť sťažovateľa bola odmietnutá ako celok už pri jej predbežnom prerokovaní, rozhodovanie o jeho ďalších návrhoch v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. septembra 2022

Ladislav Duditš
predseda senátu